

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/51/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6209010107
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6209010107.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jána Bobora a Mgr. Rudolfa Ďurtu v trestnej veci obžalovaného D. D. za zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. d), ods. 3 Tr. zák. na verejnom zasadnutí 30. septembra 2015 o odvolaní okresného prokurátora vo Veľkom Krtíši proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 9T 44/2009 zo dňa 29. 10. 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 9T 44/2009 zo dňa 29. 10. 2014 bol obž. D. D. podľa § 285 písm. b) Tr. por. oslobodený spod obžaloby okresného prokurátora vo Veľkom Krtíši, ktorou mu bolo kladené za vinu, že ako konateľ a súčasne generálny riaditeľ spoločnosti BIOENERGY, s.r.o. Závada 109, IČO: 36 626 546 na pílach v spoločnosti v Sennom a neskôr v Závade, okres Veľký Krtíš v období od 16. 11. 2005 do 27. 6. 2006 predával vyrobené stavebné rezivo za hotovosť na uvedených pílach, ako aj na vývozom za hotovosť do Maďarskej republiky konečným odberateľom, pričom príjmy z predaja nezaevidoval do účtovníctva spoločnosti, a to konkrétne celkovo v 17 prípadoch, ktoré sú podrobne rozvedené v rozsudku prvostupňového súdu.

Súčasne prvostupňový súd podľa § 288 ods. 1 Tr. por. poškodenú spoločnosť BIOENERGY, s.r.o. Závada so svojim nárokom na náhradu škody odkázal na občianskosúdne konanie.

Svoje rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby prvostupňový súd odôvodnil tým, že po vykonanom dokazovaní a po vyhodnotení jednotlivých dôkazov dospel k záveru, že konanie obžalovaného, ktoré je obžalovanému kladené za vinu, nie je trestným činom. Zdôrazňuje pritom, že u trestného činu sprenevery podľa § 213 Tr. zák. je nevyhnutne potrebné preukázať úmysel páchatela prisvojiť si cudziu vec (v tomto prípade finančné prostriedky spoločnosti BIOENERGY, s.r.o. Závada, ktorej bol konateľom) a takýmto konaním spôsobiť na majetku spoločnosti BIOENERGY, s.r.o. značnú škodu, keďže ako konateľ a súčasný generálny riaditeľ spoločnosti bol zodpovedný za riadny chod tejto spoločnosti a zároveň aj za jej hospodárenie. Ďalej prvostupňový súd konštatuje, že účtovníctvo obžalovaný nikdy nevedol a toto viedla R. K., ktorá bola zároveň v čase od 28. 5. 2004 do 6. 2. 2006 aj jediným spoločníkom tejto spoločnosti a v čase od 28. 5. 2004 do 11. 8. 2005 aj jediným konateľom spoločnosti. Ďalej prvostupňový súd zdôrazňuje, že R. K. chodila do firmy pre podklady a tieto následne zúčtovala, pričom súčasne bola i osobou oprávnenou na podanie daňového priznania, ktoré táto podala za príslušný daňový úrad v roku 2005 a to aj napriek tomu, že od 12. 8. 2005 už konateľom spoločnosti nebola, teda, že celý chod spoločnosti skôr zodpovedal neštandardným pomerom tak, ako to uvádzal obžalovaný. Rovnako tak poukazuje prvostupňový súd na závery znaleckého dokazovania, že v inkriminovanom období vyťažnosť nakúpenej drevnej hmoty spoločnosti BIOENERGY bola pomerne veľmi nízka, iba 35,45 % oproti vyťažnosti v bežnej praxi, ktorá sa pohybuje od 55 do 65 % od kvality drevnej suroviny, jej rozmerov, technológie porezu, typu nástrojov, rozmerov výrobného

stavebného reziva. Podľa záveru znalca prof. B. M. A., V. je reálne, že sa vyrobilo viac reziva z nakúpenej drevnej hmoty ako v skutočnosti bolo vykazované, avšak súd v tejto súvislosti poukazuje na výpoveď svedkyne K., pôvodne jedinej spoločníčky a konateľky spoločnosti, ktorá uviedla, že aj ona sama a ostatní zúčastnení vedeli o tzv. „čiernych obchodoch“ a sama nakoniec tieto obchody nielen účtovala, ale aj podávala v roku 2005 daňové priznanie za spoločnosť BIOENERGY, s.r.o. Rovnako táto svedkyňa, ako i ďalšie osoby, mali vedomosť o tzv. pomocnej knihe, ktorú viedol obžalovaný a z ktorej vyplýva, že finančné prostriedky obžalovaný použil na chod spoločnosti. Táto kniha bola celý čas k dispozícii ktorémukoľvek orgánu, či už spoločníkovi spoločnosti a taktiež i po odchode obžalovaného zo spoločnosti. Nájdené doklady, ktoré neboli zaúčtované v účtovníctve, boli k dispozícii v priestoroch spoločnosti. S poukazom potom na tento záver prvostupňový súd dospel k presvedčeniu, že pokiaľ by obžalovaný mal úmysel spreneveriť tieto finančné prostriedky a prisvojiť si ich, nenechával by doklady a taktiež i knihu voľne k dispozícii svojmu nástupcovi na poste konateľa.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie okresný prokurátor, ktoré neskôr doplnil prostredníctvom svojho písomného podania. V písomných dôvodoch odvolania okresný prokurátor uvádza, že prvostupňový súd vyhodnotil dôkaznú situáciu nesprávne. Z vykonaného dokazovania, podľa jeho názoru, vyplynulo, že obžalovaný Priatka dobrovoľne prijal aj zastával pozíciu konateľa spoločnosti BIOENERGY, s.r.o. Závada, kde ako štatutárny zástupca tejto spoločnosti v rámci obchodnej činnosti predával tovar, konkrétne stavebné rezivo rôznym odberateľom. Takto boli aj konkrétne uskutočnené obchody - predaj reziva uvedené v bodoch 1) až 17) obžaloby, resp. výroku rozsudku, kde zo svedeckých výpovedí obchodných partnerov - odberateľov stavebného reziva bolo preukázané, že konkrétny tovar bol odberateľom dodaný, čo vyplýva aj z vystavených faktúr na predaj reziva. Rovnako tak títo odberatelia potvrdili prevzatie tovaru, pričom obvinenému boli za dodanie tovaru vyplatené finančné prostriedky, pričom išlo v týchto prípadoch o platby v hotovosti. Peniaze, ktoré prevzal obžalovaný alebo svedkyňa H. oproti vystaveným dokladom, však obžalovaný nezaúčtoval a tieto neboli zaevidované do účtovníctva spoločnosti. Zdôrazňuje, že za tieto príjmy tak isto nebola odvedená a ani zaplatená príslušná daň. V závere svojho odvolania okresný prokurátor tiež uvádza, že obžalovaný nepoprel, že týchto 17 obchodov takýmto spôsobom prebehlo, avšak tvrdil, že peniaze sa vracali do firmy a boli použité na prevádzkové a režijné náklady, čo však nebolo preukázané žiadnou skutočnosťou. Zdôrazňuje tiež, že obžalovaný mal zodpovednosť nielen za obchodnú činnosť, ale aj za hospodárenie a zákonom uložené riadne vedenie účtovníctva. Zodpovedá teda za platby, ktoré prijal za tovar a keďže tieto nezaúčtoval do účtovníctva, zodpovedá preto tiež za nekontrolovaný a účtovne nezdokladovaný pohyb peňazí. S poukazom na horeuvedené dôvody preto navrhuje, aby Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd na základe podaného odvolania okresným prokurátorom v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom po postupe v zmysle tohto ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

V danej konkrétnej veci je potrebné zdôrazniť, že táto trestná vec už bola pôvodne predmetom rozhodovania Krajského súdu v Banskej Bystrici, kedy uznesením pod sp. zn. 4To 17/2014 zo dňa 21. 5. 2015 bol zrušený rozsudok Okresného súdu Veľký Krtíš sp. zn. 4T 44/2009 zo dňa 16. 5. 2013 a vec bola podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátená okresnému súdu s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Podstatou tohto rozhodnutia krajského súdu bola skutočnosť, že prvostupňový súd sa v pôvodnom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal jednak s výškou spôsobenej škody, najmä však sa nedostatočne vysporiadal s právnou kvalifikáciou konania, ktoré sa kládlo obžalovanému za vinu, kde krajský súd veľmi podrobne a explicitne rozviedol svoje závery ohľadne posúdenia celého prípadu z hľadiska preukázania „prisvojenia si vecí“ v zmysle ust. § 130 ods. 4 Tr. zák. V tejto súvislosti už pôvodne krajský súd konštatoval, že obžalovaný v rámci svojej obhajoby už od prípravného konania deklaroval tie skutočnosti, že získané finančné prostriedky za predaj tovaru tak, ako je uvedený vo faktúrach 1 až 17 uvedených v obžalobe použil na chod firmy, ako aj na chod iných firiem a propagáciu týchto firiem reklamy, občerstvenie, pohostenie a podobne, kde táto jeho obhajoba nebola vykonanými dôkazmi vyvrátená a to nielen v prípravnom konaní, najmä však na hlavnom pojednávaní. Na týchto svojich záveroch krajský súd v plnom rozsahu i trvá. Po doplnení dokazovania nebola obhajoba obžalovaného ničím vyvrátená. Rovnako tak krajský súd v tomto rozhodnutí zdôraznil, že v danom konkrétnom prípade absolútne chýba úmysel páchatela privlastniť si finančné prostriedky, ktoré sú predmetom obžaloby. I

v tomto smere krajský súd trvá na svojich záveroch a doplnení dokazovania nebolo nič spochybnené na týchto záveroch. Práve naopak obžalovaný si viedol evidenciu použitia finančných prostriedkov a ničím nebolo preukázané, že by si čo i len časť týchto finančných prostriedkov prisvojil, resp. že by s nimi nakladal ako s vlastnými.

Opätovne je potom potrebné poukázať na ust. § 2 ods. 10 Tr. por., v zmysle ktorého orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú právo aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V tomto smere ani po doplnení dokazovania neboli produkované žiadne dôkazy, ktoré by svedčili o svojvoľnom vykonávaní majetkových dispozícií zo strany obžalovaného, a taktiež nebola ani vyvrátená jeho obhajoba, že inkriminované dispozície vykonával pod tlakom zlej obchodnej situácie spoločnosti.

Celé odvolanie okresného prokurátora vo Veľkom Krtiši je postavené na hodnotení vykonaných dôkazov. Z tohto odvolania nevyplýva, že by bolo potrebné vykonať žiadne ďalšie doplnenie dokazovania.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa názoru Krajského súdu v Banskej Bystrici prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v zmysle cit. ustanovenia vyhodnotil jednotlivé vykonané dôkazy a najmä s poukazom na skutočnosť, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebola vyvrátená obhajoba obžalovaného, že si neprivilastnil finančné prostriedky, ktoré boli predmetom obžaloby, bolo potrebné konštatovať, že predmetný skutok, za ktorý bola podaná obžaloba okresným prokurátorom, nie je trestným činom.

Vo vzťahu k argumentácii okresného prokurátora uvedenej v odvolaní, že v prípade 17 platieb, ktoré sú predmetom obžaloby, nebola odvedená daň, treba uviesť, že obžaloba v tomto smere podaná nebola a ani celé dokazovanie nebolo zamerané k tejto skutočnosti. Tieto úvahy prokurátora preto považuje krajský súd za irelevantné a to nielen z hľadiska zachovania totožnosti skutku, ale i vážnych pochybností o zodpovednosti iba samotného obžalovaného za neodvedenie príslušnej dane.

S poukazom potom na horeuvedené dôvody, preto krajský súd považoval odvolanie okresného prokurátora za nedôvodné a toto v zmysle ust. § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.